DOMSTOLENS DOM (fjärde avdelningen)
den 31 maj 2001 *

I mål C-41/99 P,

Sadam Zuccherifici, divisione della SECI — Società Esercizi Commerciali Industriali SpA, Bologna (Italien),

Sadam Castiglionese SpA, Bologna,

Sadam Abruzzo SpA, Bologna,

Zuccherificio del Molise SpA, Termoli (Italien),

Società Fondiaria Industriale Romagnola SpA (SFIR), Cesena (Italien),

företrädda av V. Cerulli Irelli, G. Pittalis och G. Fanzini, avvocati, med delgivningsadress i Luxemburg,

klagande,

* Rättegångsspråk: italienska.

angående överklagande av beslut meddelat den 8 december 1998 av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (fjärde avdelningen i utökad sammansättning) i mål T-39/98, Sadam Zuccherifici m.fl. mot rådet (REG 1998, s. II-4207), i dess rättade lydelse enligt beslut av den 29 januari 1999 (inte publicerat i rättsfallssamlingen), i vilket det förs talan om upphävande av det första beslutet,

i vilket den andra parten är:

Europeiska unionens råd, företrätt av J. Carbery och I. Díez Parra, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande i första instans,

meddelar

DOMSTOLEN (fjärde avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden A. La Pergola samt domarna D. A. O. Edward och C. W. A. Timmermans (referent),

generaladvokat: C. Stix-Hackl,
justitiesekreterare: byrådirektören L. Hewlett,

med hänsyn till förhandlingsrapporten,

efter att muntliga yttranden har avgivits vid förhandlingen den 6 december 2000 av: Sadam Zuccherifici, divisione della SECI — Società Esercizi Commerciali Industriali SpA, Sadam Castiglionese SpA, Sadam Abruzzo SpA, Zuccherificio del Molise SpA och Società Fondiaria Industriale Romagnola SpA (SFIR), företrädda av G. Fanzini, G. M. Roberti och A. Franchi, avvocati, och rådet genom J. Carbery och F. P. Ruggeri Laderchi, i egenskap av ombud,

och efter att den 8 februari 2001 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Sadam Zuccherifici, divisione della SECI — Società Esercizi Commerciali Industriali SpA, Sadam Castiglionese SpA, Sadam Abruzzo SpA, Zuccherificio del Molise SpA och Società Fondiaria Industriale Romagnola SpA (SFIR) har genom ansökan, som inkom till domstolens kansli den 12 februari 1999, med stöd av artikel 49 i EG-stadgan för domstolen, överklagat Europeiska gemenskapernas förstainstansrätts beslut av den 8 december 1998 i mål T-39/98, Sadam Zuccherifici m.fl. mot rådet (REG 1998, s. II-4207, nedan kallat det överklagade beslutet), i dess rättade lydelse enligt beslut av den 29 januari 1999 (inte publicerat i rättsfallssamlingen), varigenom förstainstansrätten avvisade deras talan om ogiltigförklaring av artikel 2 i rådets förordning (EG) nr 2613/97 av den 15 december 1997 om tillstånd för Portugal att bevilja stöd till sockerbetsproducenter och om avskaffande av allt nationellt stöd från och med regleringsåret 2001/2002 (EGT L 353, s. 3).

Tillämpliga bestämmelser och bakgrund till tvisten

2 I artikel 46 i rådets förordning (EEG) nr 1785/81 av den 30 juni 1981 om den gemensamma organisationen av marknaden för socker (EGT L 177, s. 4; svensk specialutgåva, område 3, volym 13, s. 110), i dess lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 1101/95 av den 24 april 1995 (EGT L 110, s. 1, nedan kallad förordning nr 1785/81) föreskrivs att Republiken Italien och Konungariket Spanien, på de villkor som där definieras, kan bevilja sockerproducenter och sockerbetsproducenter anpassningsstöd. För detta ändamål uppdelas enligt artikel 46.2 i denna förordning Italien i tre olika områden, nämligen områden "i norra Italien", "områden i mellersta Italien" och "områden i södra Italien". De tillåtna stödbeloppen minskas med tiden gradvis enligt den så kallade "soft landing"-principen och nämnda stöd skulle beviljas till och med regleringsåret 1999/2000 för områden i norra och mellersta Italien och till och med regleringsåret 2000/2001 för områden i södra Italien. Denna minskning av de tillåtna stödbeloppen är mycket tydlig för områden i norra och mellersta Italien, men mindre tydlig för områden i södra Italien.

3 Förordning nr 2613/97 innehåller i sin tur två olika slags bestämmelser. Enligt artikel 1 i denna förordning tillåts Republiken Portugal att på vissa villkor bevilja ett anpassningsstöd till sockerbetsproducenter på fastlandet inom sitt territorium under regleringsåren 1998/1999—2000/2001. I artikel 2 i den nämnda förordningen stadgas att det stöd som avses i artikel 1 i förordningen, liksom de stöd som avses i artikel 46 i förordning nr 1785/81, skall avskaffas från och med regleringsåret 2001/2002.

4 Eftersom klagandena, som är ägare av bearbetnings- och produktionsanläggningar för betsocker belägna inom områden i södra Italien, ansåg att deras intressen skadades av artikel 2 i förordning nr 2613/97 väckte de vid förstainstansrätten en talan om ogiltigförklaring av denna bestämmelse. Till stöd för

denna talan åberopade de såväl att förordning nr 2613/97 saknade motivering som att väsentliga formföreskrifter hade åsidosatts på grund av att samråd inte hade skett med Republiken Italien innan denna förordning antogs. Klagandena ansåg dessutom att det visats att det förelåg maktmissbruk och åsidosättande av artikel 39 i EG-fördraget (nu artikel 33 EG).

5 Med stöd av artikel 114.1 i förstainstansrättens rättegångsregler gjorde rådet, genom särskild handling, en invändning om rättegångshinder. Rådet påpekade därvid dels att den ifrågasatta rättsakten var en normativ akt som hade allmän giltighet och som var tillämplig på objektivt bestämda situationer och medförde rättsverkningar för en allmänt och abstrakt angiven personkrets, dels att denna rättsakt inte berörde klagandena direkt eller personligen samt yrkade att förstainstansrätten skulle avvisa överklagandet, eftersom det var uppenbart att det inte kunde prövas i sak, samt förplikta klagandena att ersätta rättegångskostnaderna.

6 Klagandena inkom med sina yttranden över ovannämnda invändning om rättegångshinder den 13 juli 1998. De åberopade därvid generaladvokaten Van Gervens förslag till avgörande inför dom av den 15 juni 1993 i mål C-213/91, Abertal m.fl. mot kommissionen (REG 1993, s. I-3177) och gjorde gällande att förordning nr 2613/97 hade skadebringande rättsverkningar för dem och att dessa följde direkt av förordningen i sig, utan att vara följden av en rättsakt som därefter antagits av ett gemenskapsorgan eller en medlemsstat. Klagandena yrkade därför att förstainstansrätten skulle förkasta rådets invändning och förklara att talan kunde upptas till sakprövning.

Det överklagade beslutet

7 Genom det överklagade beslutet biföll förstainstansrätten rådets yrkanden. Den avvisade talan och förpliktade klagandena att solidariskt ersätta rättegångskostnaderna vid förstainstansrätten.

8 Avvisningen av talan grundades på två skäl.

9 Förstainstansrätten konstaterade för det första att förordning nr 2613/97 utgör en åtgärd som har allmän giltighet, varvid den, i punkt 18 i det överklagade beslutet, bland annat påpekade att "[artikel 2 i ovannämnda förordning] är tillämplig på objektivt fastställda situationer och får rättsverkningar för generellt och abstrakt bestämda personkategorier, nämligen medlemsstaterna och betodlarna".

10 Förstainstansrätten prövade för det andra om klagandena var berörda av artikel 2 i förordning nr 2613/97 på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för dem eller på grund av en faktisk situation som, med avseende på den nämnda bestämmelsen, särskiljer dem från alla andra personer. I detta avseende fastslog förstainstansrätten, i punkt 21 i det överklagade beslutet, att "även om förordningen är av den arten att den kan påverka klagandenas situation, är den omständigheten inte tillräcklig för att särskilja dem från varje annan person. Den omtvistade bestämmelsen berör dem nämligen enbart i deras objektiva egenskap av ekonomiska aktörer verksamma inom sockerbetssektorn, på samma sätt som alla andra ekonomiska aktörer som bedriver samma verksamhet inom Europeiska gemenskapen."

11 Vad beträffar klagandenas argument att effekterna av artikel 2 i förordning nr 2613/97 kunde vara mera kännbara i områden i södra Italien än i områden i norra och mellersta Italien och i Spanien, påpekade förstainstansrätten, i punkt 22 i det överklagade beslutet, att den omständigheten att den ifrågasatta bestämmelsen kan ha olika konkreta effekter för de olika rättssubjekt på vilka den är tillämplig inte "motsäger ... dess karaktär av förordning. ... Sökandena befinner sig under alla omständigheter, i förhållande till det tillståndssystem som

införts genom artikel 46.2 i förordning nr 1785/81 och det förbudssystem som införts genom artikel 2 i förordning nr 2613/97, i samma situation som alla andra italienska betodlare som verkar inom områden i södra Italien".

Överklagandet

12 Klagandena har anfört två grunder till stöd för sitt överklagande avseende upphävande av det överklagade beslutet och följaktligen till stöd för att deras talan avseende artikel 2 i förordning nr 2613/97 skall förklaras kunna upptas till sakprövning. Dessa grunder avser dels att förstainstansrätten har åsidosatt villkoren för att en talan om ogiltigförklaring som väckts av fysiska eller juridiska personer skall kunna upptas till sakprövning, dels att förstainstansrätten har förväxlat klagandenas talan med en talan med samma föremål som samma dag hade väckts av Associazione Nazionale Bieticoltori (ANB) och två oberoende producenter från områden i södra Italien, Francesco Coccia och Vincenzo Di Giovine, ett förfarande som ledde till beslut av den 8 december 1998 i mål T-38/98, ANB m.fl. mot rådet (REG 1998, s. II-4191).

13 Klagandena har i synnerhet hävdat att förstainstansrätten i rättelsebeslutet av den 29 januari 1999, genom vilket den avsåg att avhjälpa ovannämnda förväxling, bland annat genom att ersätta uttrycket "les requérants" med uttrycket "les requérantes" i punkterna 7, 9, 11, 14, 15 och 20 i det överklagade beslutet och genom att inte längre nämna Francesco Coccia och Vincenzo Di Giovine i punkterna 21 och 22 i samma beslut, har låtit det "grundläggande fel" som beslutet var behäftat med kvarstå.

14 Rådet har för sin del yrkat att överklagandet skall avvisas, av det skälet att klagandena har inskränkt sig till att ordagrant återge de grunder och argument som redan har anförts vid förstainstansrätten, vilket strider mot bestämmelserna i EG-stadgan för domstolen och domstolens rättegångsregler.

15 Vad avser klagandenas påstående om att förstainstansrätten har "förväxlat" de ovannämnda målen Sadam Zuccherifici m.fl. mot rådet och ANB m.fl. mot rådet, har rådet hävdat att förstainstansrätten i de två målen har använt sig av den traditionella metoden för att pröva om en fysisk eller juridisk person kan väcka talan om ogiltigförklaring av gemenskapsrättsliga förordningar. Eftersom sökandena i de båda målen hade använt sig av samma argument, kunde förstainstansrätten inte annat än komma till likalydande slutsatser i frågan om upptagande till sakprövning.

Huruvida överklagandet kan tas upp till sakprövning

16 Det framgår av artikel 168a i EG-fördraget (nu artikel 225 EG), artikel 51 första stycket i EG-stadgan för domstolen och artikel 112.1 c i domstolens rättegångsregler att det i ett överklagande klart skall anges på vilka punkter domen eller beslutet ifrågasätts samt de rättsliga grunder som särskilt åberopas till stöd för yrkandet om upphävande (se särskilt beslut av den 6 mars 1997 i mål C-303/96, Bernardi mot parlamentet, REG 1997, s. I-1239, punkt 37, och av den 9 juli 1998 i mål C-317/97 P, Smanor m.fl. mot kommissionen, REG 1998, s. I-4269, punkt 20).

17 Ett överklagande som inte ens innehåller något argument som särskilt syftar till att visa att det har skett en felaktig rättstillämpning i det överklagade beslutet och som endast upprepar eller ordagrant återger grunder och argument som redan har anförts vid förstainstansrätten, och som bland annat avser omständigheter som förstainstansrätten uttryckligen har underkänt, uppfyller inte detta krav. Ett sådant överklagande utgör nämligen endast en begäran om omprövning av den

ansökan som ingivits till förstainstansrätten, vilket faller utanför domstolens behörighet (dom av den 4 juli 2000 i mål C-352/98 P, Bergaderm och Goupil mot kommissionen, REG 2000, s. I-5291, punkt 35).

18 I det förevarande fallet har emellertid klagandena på ett preciserat sätt ifrågasatt förstainstansrättens resonemang, på grund av att denna på målet Sadam Zuccherifici m.fl. mot rådet, som är föremål för förevarande överklagande, överförde den motivering och det resonemang som var tillämpliga på det ovannämnda målet ANB m.fl. mot rådet, utan att besvara något av klagandenas särskilda argument avsedda att visa att de, i egenskap av bearbetnings- och produktionsanläggningar för betsocker, är direkt och personligen berörda av artikel 2 i förordning nr 2613/97.

19 Under dessa förhållanden kan den omständigheten att de grunder och argument som avser förutsättningarna för upptagande till sakprövning av en talan om ogiltigförklaring som väckts av fysiska och juridiska personer redan har åberopats i samma lydelse i första instans inte rättfärdiga att de inte kan läggas till grund för sakprövningen inom ramen för överklagandeförfarandet. Det är nämligen uppenbart att förstainstansrätten, i punkterna 16, 18 och 22 i det överklagade beslutet, inskränkte sig till att pröva sockerbetsproducenternas situation, utan att uttala sig om den särskilda situationen för bearbetnings- och produktionsanläggningar för betsocker.

20 Överklagandet kan således tas upp till sakprövning.

Huruvida överklagandet är välgrundat

21 Vad beträffar frågan huruvida överklagandet är välgrundat har klagandena åberopat två grunder.

22 Genom sin första grund har klagandena hävdat att förstainstansrätten har gjort en oriktig bedömning av den ifrågasatta rättsaktens karaktär. Med hänsyn till de rättsverkningar som artikel 2 i förordning nr 2613/97 medför för sockerproducenterna i områden i södra Italien, har den åtgärd som stadgas i denna bestämmelse, som innebär avskaffande av stöd från och med regleringsåret 2001/2002, även om den förefaller ha en allmän giltighet som ger den karaktär av förordning, tvärtom karaktär av beslut och dess skadliga verkningar påverkar framför allt de industriföretag vars anläggningar är belägna inom ovannämnda områden.

23 Genom sin andra grund har klagandena gjort gällande att förstainstansrätten felaktigt har ansett att de inte är personligen berörda av artikel 2 i förordning nr 2613/97.

24 Vad beträffar klagandenas första grund skall det påpekas, vilket förstainstansrätten med rätta har erinrat om i punkt 17 i det överklagade beslutet, att en talan om ogiltigförklaring av en förordning som väckts av en fysisk eller juridisk person för att kunna upptas till prövning skall uppfylla villkoret att den ifrågasatta förordningen egentligen utgör ett beslut som direkt och personligen berör sökanden. Domstolen har i detta avseende påpekat att kriteriet för att särskilja en förordning från ett beslut skall sökas i huruvida den aktuella rättsakten har allmän giltighet eller inte. En rättsakt har allmän giltighet om den är tillämplig på objektivt bestämda situationer och medför rättsverkningar för en allmänt och abstrakt angiven personkrets (se särskilt dom av den 6 oktober 1982 i mål 307/81, Alusuisse Italia mot rådet och kommissionen, REG 1982, s. 3463, punkterna 8 och 9, svensk specialutgåva, volym 6, s. 523, och beslut av den 26 oktober 2000 i mål C-447/98 P, Molkerei Grossbraunshain och Bene Nahrungsmittel mot kommissionen, REG 2000, s. I-9097, punkt 67).

25 I det förevarande fallet är det obestridligen så att artikel 2 i förordning nr 2613/97 framstår som en åtgärd som har allmän giltighet. Genom att stadga

att de stöd som föreskrivs i artikel 1 i denna förordning och artikel 46 i förordning nr 1785/81 skall avskaffas från regleringsåret 2001/2002 har rådet vidtagit en åtgärd som är tillämplig på en objektivt bestämd situation och medför rättsverkningar för en allmänt och abstrakt angiven personkrets. En sådan åtgärd gäller nämligen inte enbart medlemsstaterna och sockerbetsproducenterna, utan även, vad beträffar Spanien och områden i södra Italien, de företag som producerar betsocker, vilka särskilt avses i artikel 46.2 c, 46.3 och 46.6 i förordning nr 1785/81.

26 Det är således med rätta som förstainstansrätten har dragit slutsatsen att den ifrågavarande åtgärden har karaktär av förordning.

27 Vad beträffar den andra grund som åberopats av klagandena erinrar domstolen, såsom förstainstansrätten har gjort i punkt 19 i det överklagade beslutet, om att en bestämmelse i en rättsakt med allmän giltighet under vissa omständigheter kan beröra vissa av de berörda ekonomiska aktörerna personligen. Detta är fallet bland annat om bestämmelsen i fråga angår en bestämd fysisk eller juridisk person på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för denne eller på grund av en faktisk situation som särskiljer denne från alla andra personer (dom av den 16 maj 1991 i mål C-358/89, Extramet Industrie mot rådet, REG 1991, s. I-2501, punkt 13, och av den 18 maj 1994 i mål C-309/89, Codorniu mot rådet, REG 1994, s. I-1853, punkterna 19 och 20; svensk specialutgåva, volym 5, s. 141).

28 I detta avseende har klagandena närmare bestämt kritiserat förstainstansrätten för att ha tolkat artikel 173 i EG-fördraget (nu artikel 230 EG i ändrad lydelse) felaktigt genom att vägra att erkänna att klagandena i det förevarande fallet var personligen berörda av artikel 2 i förordning nr 2613/97. De har hävdat att industriföretagen skadas i ännu högre grad än betodlarna av det avskaffande av stöd som föreskrivs i ovannämnda bestämmelse. På grund av det ömsesidiga beroendet mellan jordbruket och industrin kan nämligen för det första inga

sockerproduktionsanläggningar finnas kvar om inte en lokal jordbruksproduktion tillhandahåller de betor som behövs för produktionen. För det andra äventyrar avskaffandet genomförandet av planerna på en omstrukturering av industrin i Syditalien, enbart vad beträffar klagandenas sockerproduktionsanläggningar, eftersom den direkta verkan blir att stöd inte längre beviljas.

29 Det skall emellertid konstateras att den omständigheten att klagandena den dag då förordning nr 2613/97 trädde i kraft var de enda som denna förordning i praktiken riktade sig till, vad beträffar betsockerproducenter i områden i södra Italien, inte i sig är tillräcklig för att de skall anses vara personligen berörda av ovannämnda förordning. Enligt fast rättspraxis kan nämligen en rättsakts allmänna giltighet och därmed dess normativa beskaffenhet inte ifrågasättas på grund av möjligheten att mer eller mindre exakt fastställa antalet rättssubjekt som vid en given tidpunkt berörs av en rättsakt, eller till och med deras identitet, om det framgår att den är tillämplig i objektiva rättsliga eller faktiska situationer som anges i rättsakten i fråga och som överensstämmer med dess syfte (se dom av den 29 juni 1993 i mål C-298/89, Gibraltar mot rådet, REG 1993, s. I-3605, punkt 17, svensk specialutgåva, volym 14, s. 243, och i det ovannämnda målet Codorniu mot rådet, punkt 18).

30 Det skall emellertid påpekas att avskaffandet av stöd enligt artikel 2 i förordning nr 2613/97 är generellt tillämpligt för en obestämd period på alla berörda ekonomiska aktörer, det vill säga sockerbetsproducenterna och betsockerproducenterna i områden i södra Italien och i Spanien.

31 Inte heller den omständigheten att klagandena under regleringsår före året 2001/2002 mottog stöd enligt artikel 46.2 och 46.3 i förordning nr 1785/81 är relevant för att särskilja de sistnämnda. För det första föreskrevs nämligen uttryckligen att stödet i fråga enbart kunde beviljas under regleringsåren

1995/1996—2000/2001. Möjligheten att erhålla stöd försvann således vid det sistnämnda regleringsårets slut. För det andra är avskaffandet av sådant stöd tillämpligt utan åtskillnad på alla de nuvarande och framtida producenterna i områden i södra Italien.

32 Av vad som anförts följer att den omtvistade bestämmelsen i förordning nr 2613/97 inte kan anses beröra klagandena personligen.

33 Det är följaktligen, trots att förstainstansrätten, såsom påpekats i punkt 19 i förevarande dom, i det överklagade beslutet inskränkte sig till att närmare pröva sockerbetsproducenternas situation, med rätta som förstainstansrätten har avvisat talan.

34 Överklagandet skall således ogillas.

Rättegångskostnader

35 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 118 skall tillämpas i mål om överklagande, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Rådet har yrkat att klagandena skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom klagandena har tappat målet, skall rådets yrkande bifallas.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN (fjärde avdelningen)

följande dom:

1) **Överklagandet ogillas.**

2) **Sadam Zuccherifici, divisione della SECI — Società Esercizi Commerciali Industriali SpA, Sadam Castiglionese SpA, Sadam Abruzzo SpA, Zuccherificio del Molise SpA och Società Fondiaria Industriale Romagnola SpA (SFIR) skall ersätta rättegångskostnaderna.**

La Pergola Edward Timmermans

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 31 maj 2001.

R. Grass

Justitiesekreterare

A. La Pergola

Ordförande på fjärde avdelningen